

МОГИЛЯНСЬКИЙ ВІСНИК

фестивально-розмаїте

Плоть нічтоже,
дух животворить

Г. Сковорода

ПАТОС

автори: спудейчата & Бараболька

З Днем народження!

Дорога alma mater!

Пишуть Тобі Твої діти, Твої студентки, часом вередливі, часом капосні бешкетники, але все одно милі й добрі спудейчата. За ці півтора місяці (плюс рочок - для другоккурсників, плюс два - для третьоккурсників і так далі за аналогією), повір, ми полюбили Тебе всією своєю помогілянськи щирою душею, дарма що інколи (ну, добре, добре, часто!) прогулюємо пари, забуваємо вчасно повернути книжки, часом не надто виснажуємо себе підготовкою до семінарів... Але! Все-таки Ти можеш пишатися своїми розумними, критичними, амбітними малятами! Як каже пан Брюховецький, Ти виховуєш "майбутніх президентів України", але це ще поживемо-побачимо... А поки що виховуй у кожному з нас Людину і Патріота!

Хочемо Тобі де в чому зізнатися. Ми Любимо Тебе, мамо...

...за унікальні вислови на зразок "Нарешті ми в Могилі!"...

...за несмішлого Брюха, від якого так смішно болить прес...

...за безплатні усмішки й пісні в холодний вечір...

...за хороводи без музичного супроводу...

...за гамірну бібліотеку, в якій неможливо вчитися...

...за те, що мої найдорожчі друзі намагаються розмовляти українською...

...за Оленок, Наталок, Миколок, Михайликів (а не Лен. Наташ, Коль, Міш)...

...за простесеньке слово "Привіт!"...

...за нерідко сонні конспекти...

...за постійні затримки концертів як мінімум на 20 хвилин...

...за те, що ксерокс подорожчав на цілих 5 копійок...

...за "шановних студентів"...

...за холодний суп у їдальні...

...за те, що боїшся зайти до абонементу...

...за нескінченний список, який кожен продовжить від себе...

... і нарешті за те, що ЧАС ПЛИННИЙ, а... далі ви самі знаєте.

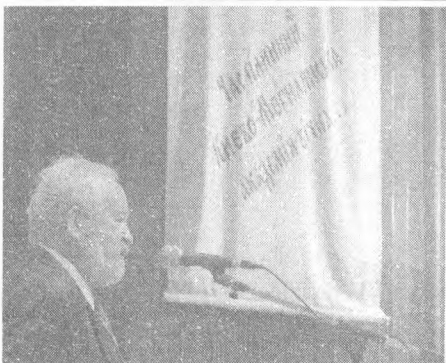
Бажаємо Тобі

щастя (побільше закоханих спудей), здоров'я (поменше "спецназу" і довідок за хворобсю),

благополуччя (зокрема, гуртожитку й спонсорського мила)

і всього найбанальнішого, про що пишеться в кожній листівці!

З Днем народження, наша молоденька Альмочко!

дарунок Н. Коляхової

ФІЗКУЛЬТ-ПРИВІТ!

автор: нелишewaterfalls

Миля по – могилянськи

Могилянці завжди знайдуть спосіб, як запобігти потраплянню студентського суму в їхні серця (хоча у багатьох сум пов'язаний не тільки з осінню): вони вирішили позмагатися з часом і одне з одним.

11 жовтня, на диво теплої, прозорої осінньої днини відбулась "Могилянська миля" - спортивне змагання, присвячене відродженню Києво-Могилянської академії. Більшість студентів брали у ньому участь, щоб отримати 2 (яка щедрість з боку викладачів фізвиховання) бали і не сидіти на нудній парі з енної дисципліни, інші - аби подихати осінню, позмахувати з обличчя павутинку під час бігу + побачити давно небачених і "не говорених з" друзів, а треті не просто заробляли 2 бали, вони виборювали перемогу. І вони увійшли в історію!

Знайомтеся з їхніми фанними іменами! Дівчата (1, 2, 3 місця відповідно): Юлія Засенко (ФІН-1), Арина Рябінська (ФПРН-2) та Тетяна Мельник (ФПРН-2); парубки (1, 2, 3 місця відповідно): Антон Заяць (ФПРН-3), Ярослав Герасенко (ФПРН-3) та Богодар Ковалів (ФПВН-1). Наші вітання! Переможці отримали медалі, дипломи та цінні призи від своїх факультетів, а також увагу й визнання. Очевидно, що найбільше раділи природничники. І ми з ними теж. Приємно, що фрешики уже заявляють про себе.

Цікаво, що вже четвертий рік студенти долають "милю", хоча насправді - півмилі, бо 1 миля = 1609,344 метра, а навколо 1-го студмістечка - тільки 700-800 метрів. Не шукайте тут логіки або

прихованого змісту - це символічна назва, надія на розширення території Могилянки. Можливо, років через 5-6 студенти насправді будуть бігти милю (правда, тоді не всі добіжать).

Мені як учасниці змагань найцікавішою була реакція бігунів на команду: "Руш!" Це був дикий галас з нотками щастя і неймовірного збудження. Мета, на мою думку, - настрашити сусідів, аби ті не добили до замалих, як на такий кагал, воріт. Тому після подолання "бар'єру" дехто отримав подяпини й синці (shit happens - прим. Ред.). Але найбільше ми здивували пішоходів, відвідувачів "Трапезної", які й гадки не мали, що сталося.

Кафедра фізичного виховання, ми вам вдячні за спортивне свято!

ПАМ'ЯТЬ

автор: Коновалова Дарина

Три секунди для визнання

День Покрови Божої Матері - знаковий не тільки для героїчної історії минулого, а й для сьогодення. Як і торік, 14 жовтня на Майдані зібралися ветерани ОУН-УПА та патріоти, яким небайдужа Україна та її герої.

На головній площі Києва ще зрання стояли команди "зустрічаючих" - комуністи та вітрєнківці, плюс "групи підтримки" з Росії.

Кількість поліцаїв разом із підрозділами "Беркута" вразила. Здавалося, їх було набагато більше, ніж усіх демонстрантів разом. (І попрацювали вони на славу - прим. Ред.)

Захід розпочався о 10:00. Спочатку виступив голова ВО "Свобода" Олег Тягнибок і зачитав проект указу, який пізніше передали Віктору Ющенку: "Ми пропонуємо Президентові України підписати указ "Про визнання національно-визвольної боротьби Організації Українських Націоналістів та Української Повстанської Армії за державну незалежність України". Він має право зробити це згідно з ч.1 статті 106 Конституції

України. Пане Президенте, знайдіть три секунди часу - поставте свій підпис!".

Натовп (могилянці, "Свобода", "УНА-УНСО", КУН та інші), піднімаючись на Софійський майдан, скандував: "ОУН-УПА - народне визнання!". Усі разом ми співали повстанських пісень... Біля Софії відбувся традиційний молебень за Україну; виступали ветерани, політики, діячі культури.

До речі, серед натовпу був помічений Сашко Положинський :-), який прийшов підтримати акцію.

Загалом демонстрація пройшла мирно (хіба що пов'язали кількадесят голів - прим. Ред.). Тишком, ностальгічно згадувалися дні Майдану, коли так само разом усі стояли, думаючи в унісон - заради спільної мети (і все коту під хвіст - прим. Ред.). Так і 14-го стояли ми разом з упівцями, сповнені вдячності за їхню боротьбу.

Слава Україні!
Героям слава!

ЖИВОПИС

автор: rutko

for a little while

"... it seems to me like the swift flight of a lone sparrow through the banqueting hall where you sit in the winter months... similarly man appears on earth for a little while. But we know nothing of what went before this life, and what follows."

History of the English Church and People, about AD 700

В каплиці, де світло свічок затуляє від холоду,
Де тихо спокійні обличчя святих ісповідують віру
Стаю на коліна під вічну рапсодію музику
Осіннього вітру, осіннього стогону, тліну.

До вікон іззовні налякана темрява тупиться.
Потайною тишею дух мій покірно схиляється.
Я тут. Я не радісний, просто глибоке
вспокоєння,
І мовою древніх це щастям моїм називається.

Стрілчасті склепіння - долоні тремкої
дочасності
Воюють із бурю, наче хоругви поношені.
Прийшовши нізвідки, стою на колінах,
чекаючи
Від темного вітру у вічність нового
запрошення.

автор: kleo

Життя - театр,
Кохання - гра,

А почуття - це лише ролі...

Вдягаєш маску - є життя,

Знімаєш - вже немає волі...

Як та зміюка маска ця,

від неї тіло все судомить.

Вона сичить: "Ти лиш моя!",

Й тебе вже на частини помить...

Усе - театр, усе - лиш гра,

А ми - актори з потойбіччя...

Утім, на те воно й життя,

Щоб лиш театром бути вічним...

DRANG NACH WESTEN

автори: mmari4ka, filyulia, гаврилятко

Закохані у Львів

Шоколадна таємниця дитини

Львів... Яка солодка назва для мене! Це ж бо столиця... "Світчу"! За добу перебування у цьому неповторному місті ми з'їли 5 плиток шоколаду!!! (не подумайте нічого поганого - це просто невинна дитяча слабкість). Та й "Світчу" там дешевший, ніж у нашому "Сільпо", ще й приправлений духом міста-легенди, тому смакує фантастичніше!

Про Львів і про його День народження можна говорити багато. В цьому місті я була вдруге. Вперше - з однокласниками у далекому 2000 році, але тоді наша екскурсія обмежилась прискореною біганиною музеями, тому Львів по-справжньому відкрився мені лише на тих святкових вихідних.

Затишними вуличками блукає історія пліч-о-пліч із середньовічними легендами... У повітрі панує магічний дух, і ти не розумієш, чи то манить кавка, чи то осіння романтика старовинного міста полонила твою душу, чи то скрізь і всюди царює дух свята, а твоє серце просто б'ється в унісон із цією казкою... Здається, що ці вулички, стіни, леви так багато знають, але загадково мовчать...

Моїм враженням та відкриттям не було кінця-краю. Коли я бачила цих маленьких янголят у вишitiesх сорочечках (прим. авт. - дітей :-), які простягали рученята до матусь, промовляючи чистою українською мовою, то ладна була записянутися, що милішої картини ще не бачила у своєму житті! На Високому замку потримала на долонях ціле місто... Ще раз переконалася, що світ тісний, коли випадково зустріла свого однокласника, якого не бачила від випускного вечора.

Додому я привезла, крім закоханості у Львів, кленових листочків з Високого замку, багато фотографій, ну, і звичайно - "Світчу"!

Як тебе не любити, Львове! Дякую за те, що ти є! Щиро вам заздрую, львів'яни!

Святковий дьоготь

Хоча в кожній діжці меду лише одна ложка дьогтю, але інколи цього буває достатньо, щоб на один з найсвітліших та найяскравіших днів твого життя впала тінь смутку та розчарування. Але не годиться розпочинати розповідь з негативу, тому почну з того, що дам пораду нашим fresh-культурологам, які на курсі загальної історії мистецтва будуть намагатися сумлінно запам'ятати, який вигляд має портал каплиці Трьох Святителів, чи зі скількох ярусів складається вежа Корнякта. Марна справа... Краще один раз побачити, ніж сім прочитати. Тому їдьте до міста Лева і дивіться на все це власними очима!

Потяг зупинився, ми вийшли... Але було таке дивне відчуття, що зелений (ну, чи синій) змій завів нас не просто в західне місто нашої держави, а в іншу країну, а може казку, а то й перетворився на машину часу і закинув десь так у XVII-XVIII століття... Де поділись безглузді однотипні будинки-коробки, де надмодерні атрибути сучасних мегаполісів з тонованими

пластиковими вікнами типу "Podil Plaza"? А де ж наші ранкові traffic jams на широких дорогах? Натомість - вузьенькі затишні вулички, вимощені бруківкою, на яких не те що "пробка" не виникне, але й машина з трамваєм ледь розминаються. П'ятиповерхівки зовсім не схожі на хрущовки, адже кожна з них самотня і має свій неповторний стиль: в одних дашок над входом притримує пара симпатичних амурчиків, на фризах інших - різноманітне фігурне ліплення від лев'ячих голів

до квітів, а дахи третіх увінчані банями, наче церква. Куди оком не кинь, всюди якісь пам'ятки архітектури, і тоді одразу беруть сумніви, а чи знають самі львів'яни назви всіх пам'яток, серед яких їм випало щастя жити?

Екскурсії, у прямому значенні цього слова, ми в цей день не мали, адже День міста підготував гостям стільки заходів, що годі було знайти час слухати довгу розповідь гда у соборі св. Юра чи в музеї-аптеці. Але одну "екскурсію" ми все ж таки мали. Це культове місце - Галицький райвідділ міліції. Що ж ми такого утнули? Та нічого особливого, просто ходили з відкритими від захоплення ротами та очима з гривневу монету Валовою вулицею, роздивляючись сувеніри. Ми, як нормальні люди, дивилися на вишивані сорочки, намиста, ковальське і гончарне приладдя, ткацькі верстати, а чиєсь недремне око дивилося на кишеню мого рюкзака, яку так легко можна розстібнути. Знаєте, друзі, я, мабуть, переїду колись до Львова на пмж, адже, кидаючи у фонтан монетку, сподіваються ще хоч раз у житті повернутися на це місце, але коли залишаєш у місті телефон, то можеш сподіватися на щось більше. Та це лише маленька (десертна) ложечка дьогтю у величезній діжці меду, яка для мене 30 вересня називалася просто ЛЬВІВ, адже враження від цього міста зіпсувати

практично неможливо.

Під джмелем-2 або львівські стежки смерті Складено року 7514 (2006).

Ця історія розпочалася ще у далеке і "темне" Середньовіччя, коли такий собі Данило, князь Галицький, заснував місто серед густих лісів та високих пагорбів. Було це року 6764 (1256). Поселення нарід Львовом на честь власного синопка Льови.

Йшли роки, Львів зазнав чималих випробувань, та все ж упевнено став найбільшим містом Галичини (Данило був-таки мудрий чувак: побачити серед диких лісів під час ловів спітлілих кабанчиків майбутнє місце оплоту українського націоналізму - нелегка справа!).

Рок 7514 прийшов до Львова ювілей (подумайте який). "Самим гуляти якомсь нудно, треба друганів запросити" - подумали львів'яни й оголосили 29.09. - 01.10. всеукраїнськими днями бухання. Ну а де живуть найкращі поціновувачі української культури і пива? Звичайно ж у Києві та Северодонецьку! Останні чогось продуплили, а от столичні приїхали.

Це був ліричний вступ, без якого майбутнє "повествованіе" видаватиметься ще кращим, аніж з ним.

Серед величезної маси відвідувачів культурної столиці (з якого це бодуна?) України дивом затерлися четверо softmen from Могілянка, одним із котрих був ну дуже скромний автор цієї літописної згадки.

Начитавшись у поїзді (до речі, класний був поїзд, в ньому й естонці показалися б) програм святкувань, ми вирішили, що заплановано дуже багато, а сили наші, незважаючи на закуплені Duracell-ки, не безмежні. Врешті-решт зупинилися на саморобній екскурсії з неодмінним відвідуванням Високого замку (такі високі, холера) і всяких магазинів.

Випавши з поїзда і протверезівши, ми попрямували львівськими пляями до центру. Ранок у Львові був чудовим - мало людей (поки що!!!), жодної машини, прохолода. Відвідавши собор святого Юра та універ Франка, ми, на горе відданого фана "Реала", здибали магазин "Світчу", де й застрягли надовго. Коли ця мука врешті-решт минула, подалися моголянці на Високий замок, до того ж, моя скромна персона мала нести шоколадки, що їх накупили жадібні шоколадолоби. Підійом був важенький, та вид з пагорба все ж нелоганий, можна сказати "неопісуючий" (у прямому значенні цього слова). Посідали ми там-таки в компанії двох місцевих собацюр-рекетирів, які нахабно тикались носом у хліб і шоколад.

Цей текст не претендує на якесь визнання (окрім Нобелівської премії з літератури), а є прикладом хронікальної (не хронічної) української історіографії поч. 21 ст. Може, через тисячу років якийсь тесленко знайде цей документ і напише за ним курсову роботу. Я був би щасливий!

Дуже скромний автор висловлює подяку трьом анонімним моголянцям, які склали його почет у цій мандрівці.

ВУСТАМИ ПРОХВЕСОРА

Дозвілля

автор: mmari4ka

Ременяка О.С.

1. У нас на сьогоднішній день - епоха всепоглинаючого кітчу.
2. Янукович - апофеоз кітчу.

Чумаченко Б.М.

1. Гріх - це рушійна сила людського життя.
2. Наш головний недолік - це, значить, мало читаємо.
3. Не слухайте всяких демагогів, які називають вас елітою.
4. Читання - це наш спосіб піднятися до зірок.

Тихолаз А.Г.

1. Алквіад був викоханий Сократом у прямому і переносному значеннях.
2. Він про ці поняття не має жодного поняття.
3. Філософа не гріх і отруїти.
4. Три хвилини - і у вас буде дупа, як ядро гарматне...
5. Синку, свою думку будете висловлювати жінці на кухні.

Ностальгія

*Нічому так ми не підвадні, як нашому серцю -
і ми не тільки не можемо керувати ним,
а й змушені підкорятися йому*

Осінь все частіше стукає до мого серця... То надокучливим дощиком, то поривчастим вітром, що скуйовджує і без того неслухняне волосся, то полохливим метеликом залетить до кімнати через квартиру... А я все глибше і глибше „зариваюся” в конспекти та ксерокси, і тим часом все частіше й частіше повертаюся в літо - сумую я за своїми світанками...

„Доню, ти куди це так рано?... Не боїшся?... Довго там будеш?..”, - бабуся засипала питаннями, коли я прокидалася о 5 годині ранку і намагалася тихенько й непомітно вислизнути з хати. На луг я, бабусю. Після всіх необхідних пояснень таки вибігаю назовні. До сходу сонця ще з півгодини. А до річки зовсім недалеко, тому, озброївшись яблуками, що їх роса щойно дбайливо обмила, і своєю такою довгожданого Sony-мрією (фотоапаратом) виходжу на дорогу. Ні душі... Село ще спить, і йому немає ніякого діла до якоїсь дивачки, що не знати чого так рано прямує на луг. Вузька вуличка веде на гору, а там - скільки оком можна охопити - безмежний луг, змійкою в'ється річка Случ, а вдалині - смужка лісу. Ще легенько дрімає загорнена в туман земля... Ноги вже давно промочили від роси, але на то не зважаю, бо серце шалено калатає і паморочиться голова від побаченого - благословляється на світ... Жодного тобі людського голосу, тільки голос природи,

що прокидається, співи пташок, плескіт води. Моєму захопленню немає меж, жодні слова не передадуть цієї ранкової симфонії, цього чуда народження нового дня. Доки з-за лісу підніметься сонце, в роботу вступає мій фотик. Ще сонні лугові квіти, павутинки, що на них нанизані краплини роси... І ось - серцебиття вкотре пришвидшується - з'являється з-за лісу сонце... Що за дивна палітра кольорів на небі, що за незбагненна велич! І як тут не згадати Шевченкове „Світає, край неба палає, соловейко в темній гаї сонце зустрічає”. Відбилися сонце у краплях вранішньої роси, запишався новий день...

І що ж то за диво! Я почуваюся лише маленькою частинкою чогось такого безмежного, величного і таємничого. Та якась провина лежить на серці - от би стати невидимою, трошки злетіти, щоб нічому й нікому тут не заважати, не струшувати мимоволі роси, нікого не тривожити. Просто бути невидимим глядачем цієї містерії... Не турбувати своєю присутністю Його величне творіння нового дня...

„Дивна”, - скажете ви. Знаю, але нічого поробити з собою не могла - це моє серце будило мене щонайраніше і вело зустрічати сонце. Та літо минуло. Осінь - та це ж інша казка! - море жовтого листя, яким можна бавитися, як це роблять діти, срібні павутинки бабиного літа, осіння романтика. Хтось скаже, що осінь - це холод, дощ, похмурий ранок. Ну то й що, що дощ? Якщо небо плаче, значить йому так треба. Зрештою, якщо сумно, можна поплакати з ним в унісон. А хто зна, може, воно - як і я - сумує за літніми світанками?...

Чемпіонат Могилянки зі "Шо?Де?Коли"

Відбудуватиметься в три етапи.

19 жовтня 2 листопада 9 листопада

Беруть участь студенти, випускники, викладачі та співробітники НаУКМА.

Сьогодні проходить 1 етап гри.
Початок о 18:15, ауд. 1-318

Детальніше дивіться на www.mic.org.ua

Оголошення

Сьогодні, 19 жовтня, о 16.30 в ауд 4-101

відбудеться зустріч студентських організацій та адміністрації НаУКМА, ініційована Студентською Колегією. На порядку денному:

1. Презентація можливостей, які адміністрація надає студентським організаціям;
2. Представлення студентських організацій (загальні відомості, плани на майбутнє, перелік ресурсів, яких не вистачає для виконання планів);
3. Налагодження спільних дій студентських організацій та адміністрації.

Запрошується до 3 осіб від кожної організації.

Обов'язково приходьте!

Від редакції

(Вступне слово)

Шановні читачі!

Широ пардонуємось за тижневу затримку (don't worry, girls).

Си надіємо, іже такого впродь не суть повторяша.

Сьогодні ми вдячні всім Олексіям, Дем'янам, Пилипам, Матвіям та Інтернету за те, що вони є! Завжди залишайтеся такими, якими і є.

О, про листочки! Чесно кажучи, ми, члени редакції, ніяких несподіванок так і не отримали. Півдня збирали ті кленові листочки, принесли їх на кафедру, а на нас навіть уваги не звернули. Хоча подекують, що дейкого пригостили конхветкою.

А наступного числа МВ сподівайтесь після ТСР!

Ціна 50 коп.

Наклад 200 примірників

Видруковано в університетському видавництві «Пульсари»

ФОРМАЛЬНОСТІ

Просимо надсилати Ваші статті, твори, оголошення та пропозиції на нашу е-скриньку:

visnyk@gmail.com

Редакція має право редагувати та, за потребою, скорочувати надіслані матеріали. Їхній обсяг не повинен перевищувати 4 тис. знаків (лист А4, 12 кегель). За зміст матеріалів відповідальні тільки їхні автори.

Зак

UKMA Library * Book

ПТИ:

ми

Чек

0406689

кція